

τάς κούκλας ἐκεῖνας τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὰ ῥάκη τὰ ὅποια φέρουν ἐπὶ τοῦ κορμιοῦ των, καὶ αἱ ὅποια εἰς τὰς πτυχὰς τῆς φούστας των τὰς ὁποίας σφύρου ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων ἐγκρύπτουν τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς οἰκογενείας των, τὴν ἀπελπισίαν τοῦ πατρός των ἢ τοῦ συζύγου των, καὶ τὴν ἀτιμίαν τὴν ἰδικήν των.

Τώρα πλέον δὲν ὑπάρχουν κάμπαι· ἀφῆκαν τὰ μετὰ-ξινὰ των κουκούλια ὅπου ἦσαν φυλακισμένοι κ' ἐπέταξαν ἐλεύθερα ψυχαί. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ Λιζιὲ καὶ ἡ Ὠδραίη καὶ ὅλαι αἱ μοδίστραι τῆς ἐδοῦ Ἐρμού ἀπέπεμψαν τὰς ἐργατίδας των καὶ ἐκλείσαν τὰ καταστήματά των δι' ἑλλειψιν ἐργασίας. Τόσον ἀκαμάτως εἰργάσθη ὁ σύλλογος οὗτος!

Εἰξεύρετε τί κάμνει ὁ μπανιέρης τῶν γυναικείων λουτρῶν τοῦ Φαλήρου; Ἀπαιτεῖ νὰ προπληρόνουν αἱ γυναῖκες πρὶν εἰσελθοῦν νὰ λουσθῶσι· καὶ οὕτω ἀπὸ τὸ τε-ζιάχι του σχηματίζεται μακρὰ οὐρὰ γυναικῶν συνωθουμένων, αἵτινες μὲ τὰ λεπτά των εἰς τὰς χεῖρας περιμένουσι νὰ κινηθῇ ὁ τεῖχος τῶν νώτων τῆς προηγούμενης των. Καὶ ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των, καὶ ἕως ὅτου νὰ μετρήσῃ ὁ μπανιέρης μὲ τὴν ἀπάθειαν ταῖς δεκάrais του, αἱ γυναῖκες πρὸ τοῦ λουτροῦ των κολυμβῶσιν εἰς τὸν ἰδρωτὰ των καὶ ψήνονται ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὅταν ἔχουν τὴν ἀτυχίαν νὰ θέλουν νὰ κάμουν τὸ λουτρόν των κατὰ τὰς 5—6. Δὲν ἐννοοῦμεν αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν τῆς προπληρωμῆς ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες πληροῦν μετὰ τὸ λουτρόν. Πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου αἱ γυναῖκες ἔχουσι πολλὰ δικαιώματα, πολλὰς προτιμήσεις. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ μπανιέρης ἐννοεῖ κατὰ τοῦτο νὰ τὰς προτιμᾷ τῶν ἀνδρῶν· νὰ πληρόνουν προπλήτερα.

μὲ διήγειρεν ἐν εἶδος λαϊμαργίας . . . ἤθελον νὰ τὸν ἐγ-γίξω Μεταξὺ τοῦ ὧτος καὶ τῶν ἄκρων τριῶν τῆς κόμης του, ὑπῆρχε θέσις τις κατὰλευκος καὶ ἄβρα . . . Ἡ ἰδέα μοῦ ἦλθεν ἀμέσως ὅτι ἂν ποτε ἀπέκτων γενναϊότη-τα, ἐκεῖ θὰ τὸν ἐφίλουν συχνότερα· τί παράδοξον αὐτὸ τὸ προκίσθημα! εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τὸ μέρος . . . συνή-θως . . . τέλος πάντων.

Αἰφνης ἐσταμάτησε. Ἐν τούτοις, ὑποπτεύθην ὅτι πι-θανὸν νὰ ἐφοβεῖτο μὴ μοῦ φανῇ κωμικὸς μὲ τὸ σκαπουι-σμένο πρόσωπό του· ἀλλ' εἶχε ἄδικον, ἐγὼ ἐρρίγουν διότι ἤμην πλησίον ἐνὸς ἀνδρός (τὸ ὄνομα αὐτό: ἄνδρας μοῦ προξενεῖ λιγάκι ἀποστροφὴν, ἀλλ' ἡ λέξις σύζυγος δὲν ἐκφράζει τὴν σκέψιν μου) διότι ἤμην πλησίον ἐνὸς ἀν-δρός, λέγω, ἐκτελοῦντος τὰς ἰδιαιτέρας του ἀσχολίας. Ἦθελον νὰ ἐξακολουθήσῃ χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ, ἤθελον νὰ ἶδω πῶς θὰ κατάρθου νὰ ξυραφισθῇ χωρὶς νὰ κόψῃ τὸ μoustάκι του, καὶ πῶς θὰ ἔκαμε τὴν χωρίστρα του.

— Τί μὲ παρατηρεῖς λοιπὸν ἔτσι; Κατίνα, μοῖ λέγει μειδιῶν.

Ἐχαμήλωσα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἤσθάν-θην ἐρυθριῶσας τὰς παρειάς μου. Ἦμην δυσηρεστημένη, καίτοι κατευχαριστημένη, ἐν μέσῳ τῶν νέων δι' ἐμὲ ἐ-κείνων ἐντυπώσεων. Δὲν εἰξευρον τί ν' ἀποκριθῶ καὶ μη-χανικῶς ἐβούτηξα τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου μου εἰς τὸ μι-κρὸν ἐκ πορσελάνης δοχεῖον ὅπου ἔκαμνε τὸν ἄφρον.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, ἀγάπη μου; εἶπε, πλησιάζων τὸ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.

Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην.

20 Ἰουλίου. Μισσημβρία.

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ὑψίτας Ἐπιτροπείαν.

Ὁλεθρος μέγας ἀπειλεῖ Ἀθήνας. «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» βγαίνει ἀπὸ τινος τὸ μεσημέρι ὅταν τρώγουν οἱ ἄνθρωποι. Ἐκ τούτου στόμαχοι εἰς ἀπεργίαν ἀρνούμενοι νὰ χωνεύ-σωσι φαγητὰ ἐκλαμβάνοντες αὐτὰ ὡς ἄρθρα Γονίδου· ἔντερα εἰς ἐρεθισμόν. Προφθάσατε διότι ἐπικεῖται ἀπει-κταῖον. Πρὸς θεοῦ, πείσατε «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» νὰ βγαί-νῃ ἄλλῃ ὥρα διότι ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι ἀποθνήσκομεν ἀπὸ εἰλεόν.

ΕΚ ΣΥΡΟΥ

Ἀγαπητὸν «Μὴ Χάνεσαι»

Σοῦ γράφω ἀπ' τῆ Σύρα,

τὴν ξακουστὴν γιὰ τὴ χρυσὴ τοῦ Φερεκύδη ψεῖρα.

Ὑψλὰ ὅτ' αἱ Πηγαδίαιχ' της γλεντῶ χωρὶς φροντίδες, τρεῖς μέραις δὲν ἐδιάβασα ἐδῶ ἐφημερίδες, καὶ οὔτε τηλεγράφημα δὲν κύτταξα ἀκόμα, νὰ μάθω κὰν τί γίνεται τοῦ Ἀραμπῆ τοῦ κόμματος.

Μὰ ἔφυγε κ' ἡ ναυτικὴ τῆς Ἰταλίας μοῖρα, ποῦ ἄνω κάτω ἔφερε τὴν κοιμισμένην Σύρα, κ' ἐτρέλλανε τοὺς Συριανοὺς μὲ τόσες πατινάδες . . .

ὦ! τί καλὰ, ἂν πρόφθανα καὶ τοὺς Μακαρονάδες.

Πόσους θριάμβους ἔκαμαν καὶ νίκαις ἐδῶ πέρα!

μὲ τοὺς γαδάρους γύριζαν ὅτ' ἡ πόλι νύκτα μέρα,

πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν μου.

Δὲν εἰξεύρω τί τρελλὴ ἰδέα μοῦ κατέβη, ἀλλ' ἐξεβαλα αἰφνιδίως τὴν χεῖρα μου ἀπὸ τὸ μικρὸν δοχεῖον καὶ κα-τέθηκα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ῥινός του παχεῖαν σφαῖραν ἄφρου, ὃν ἔφερεν ὁ δάκτυλός μου. Ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ ἐγὼ ἐπίσης· ἀλλ' ἐφουβήθην ἐπὶ στιγμὴν μή-πως θυμῶσῃ.

— Ἀ, ἔτσι, αἱ; θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κυρία μου, καὶ κρατῶν τὴν βούρτσαν, ἤρχισε νὰ μὲ κυνηγῇ ἐν τῷ δω-ματίῳ. Ἐγύριζα περίξ τῆς τραπέζης, ὡχυρουμένη ὅπι-σθεν τῶν καθισμάτων. Διελθοῦσα πλησίον τοῦ ἱματιο-φορείου του παρετήρησα τὴν ἐνδυμασίαν του κρεμαμένην, ἤρπασα τὸ καπέλον του καὶ τὸ μετεχειρίσθην ὡς ἀσπίδα. Ἀλλὰ τὰ τρελλὰ γέλοια μὲ παρέλυνον καὶ ἔπειτα τί θέ-λετε νὰ κάμῃ μία μικρὴ γυναικούλα σὰν ἐμὲ ἐναντίον ἐνὸς παληκαρῶ σὰν αὐτόν καὶ ἂν ἀκόμη ἔχῃ καὶ ἀσπίδα;

Ἐπὶ τέλους μ' ἐτσάκωσε, — ἡ πάλιν ὑπῆρξε φρικαλέα. — Μάτην ἐκραύγαζον, συστρεφομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ὅστις μὲ ὑπεκράτει, ἐβλεπόν ἐν τούτοις τὴν τρομερὰν βούρτσαν νὰ προχωρῇ πρὸς ἐμὲ ὡς παχεῖα σφαῖρα χιόνος εἰς τὸ ἄκρον μικρᾶς ῥάβδου.

Κατ' εὐτυχίαν, ἐφάνη ἐπιεικὴς καὶ ἠρέσθη ν' ἀφήσῃ ἐπὶ τοῦ πάγωνός μου μικρὸν λευκὸν στίγμα κραυγᾶς:

— Τὸ εἶδες;

Ἀλλ' ἐγὼ ἀπάσασα τὴν βούρτσα, τῷ εἶπα ἐπιχαρίτως:

— Λεωνίδα, ἀφῆσέ με νὰ σκαπουίσω τὸ πρόσωπόν.